

Trăng Rằm Hạ Ngươn

Tình thư của Diêu Yến

Chicago mùa đông chỉ có tuyết!

Giật mình thức giấc, nhìn ánh trăng rọi sáng ngang qua cửa sổ trên lầu, đồng hồ trên tường chỉ 6 giờ 15 phút sáng, thế mà cứ nghĩ là còn khuya. Bầu trời lơ mờ sáng. Ánh trăng rọi sáng khắp nơi, nhưng không sáng lắm. Tôi ngồi bật dậy bước đến bàn lật lịch ra xem, thì ra hôm nay là ngày rằm tháng mười (Rằm hạ ngươn gần hết một năm).

Cảnh vật êm đềm không có một tiếng động nhỏ ngoài tiếng ho của tôi, chỉ có tôi, chị hằng và chú cuội. Trên sân nhà hàng xóm, vài ba con thỏ chạy xung quanh trên bãi tuyết kiếm ăn, nhưng than ôi, cỏ đâu có mà ăn, vì tuyết phủ đầy sân rồi.

Tôi ngồi nhớ lại, cũng dưới ánh trăng mà vợ chồng tôi nên duyên.

Tối đêm đó cách đây hơn 41 năm, anh Mãnh (chồng tôi sau này) lên thăm gia đình tôi ở Hậu nghĩa. Anh đi cùng với vài người bạn ở trọ cùng nhà Hậu giang lên thăm ba má tôi. Lúc về đến nhà mới có 10 giờ sáng. Chúng tôi đi xung quanh trại của ba má tôi trò chuyện với mọi người, đến trưa được má tôi đãi cơm linh đình. Vì lần đầu tiên có “bạn trai” của con gái đến thăm nên ba tôi bảo má tôi cho người làm chuẩn bị một bữa ăn thịnh soạn. Ăn cơm trưa xong rồi, tất cả kéo nhau ra ngoài trại cưa ngồi trên các đồng cây mới vừa cưa xong, đang chất đồng đợi đủ mới giao cho khách.

Không biết chúng tôi đã trò chuyện gì mà huyền thuyên. Ngồi một đám có các bạn và em tôi nữa. Thịnh thoảng má tôi cho người bưng ra nước đá chanh cho uống. Sau lại đem cả rễ khoai mì mới vừa vớt ra còn bốc khói và một chén muối ớt. Đến cỡ 4 giờ chiều má tôi bảo em tôi ra “nhắc khéo” anh Mãnh đi về cho sớm kẻo hết xe, vì 5 giờ là chuyến xe đồ cuối cùng rời Hậu nghĩa. Anh Mãnh tự nhiên ngoắc em tôi lại nói nhỏ “Em vào thưa với bác gái cho anh ở lại chơi một đêm.” Em tôi chạy vào thưa lại, má tôi bằng lòng, nét mặt anh Mãnh sáng hẳn lên.

Sau buổi cơm chiều xong, tôi đến trời có trăng tỏ lắm, vì là rằm tháng 10, chúng tôi kéo nhau ra sân, lúc ngồi lúc đứng xung quang mấy cái giương,

bộ ván, thợ đóng mới vừa xong chưa giao cho khách, cười nói vui vẻ. Má tôi từ trong nhà bước ra lấy cây cù móc thọc dừa rút xuống hai trái, má nói “để má nạo dừa nấu chè đãi khách.” Anh Mãnh “lấy điểm” “Thưa bác, để con nạo cho!” làm tôi giật mình. Thế rồi anh ngồi xuống ghế nạo độ 15 phút là xong ngay hai trái dừa rám thật to. Sau độ một giờ, nồi chè thơm phức được múc ra từng chén, còn một tô to để ở giữa bàn tròn, ai muốn ăn thêm cứ tự nhiên. Lần đầu tiên cả nhà ăn chè ban đêm, có khách lạ, khách quý!

Em tôi, Kim Châu, có chồng rồi, trước đó mấy tháng. Còn sáu đứa em kế, mỗi đứa nhỏ hơn nhau hai hoặc ba tuổi, đứa nào cũng thích nói chuyện với anh bạn mới này. Cả nhà ăn uống, cười nói vui vẻ cho đến khuya. Bà ngoại tôi, lúc đó đã 86 tuổi nhưng bà còn tinh tấn lắm. Bà ngoắc tôi lại bảo “Con lên nhà trên giăng mùng cho anh Mãnh ngủ nghe!” Nghe lời bà, tôi trái chiếc chiếu mới, lấy trong tủ ra một cái gối thêu thật đẹp, và một cái mền ở ngăn tủ dưới. Lần đầu tiên có “bạn trai” ở lại nhà ngủ, nên tôi phập phồng lo sợ đủ điều. Má tôi bảo “anh Mãnh nó” “lên nhà trên ngủ đi cháu!” Anh Mãnh vừa lên đến, tôi còn một góc mùng chưa máng lên được, anh giúp tôi máng vào đỉnh. Anh dạn dĩ dám ôm chầm lấy tôi vào lòng, tôi sợ quá, sợ má tôi thấy được là chết, hoặc giả các em tôi trông thấy mét má là tôi sẽ ăn đòn. May quá, chớp nhoáng tôi gỡ tay anh ra được, đứa nào cũng tìm đập phình phịch.

Sáng ra anh Mãnh hỏi tôi “sao đêm qua em run quá vậy?” Tôi không trả lời, lo dọn thức ăn sáng. Trời còn lơ mờ sáng, má tôi đã cho người làm làm hai con vịt xiêm thật to. Di út tôi đi lên chợ mua bánh canh và rau. Sau độ một giờ hơn, má tôi múc bánh canh ra tô, ở trên để mấy miếng thịt vịt xắt dày. Ở giữa bàn là một đĩa rau ghém, gói bắp chuối hột trộn với rau răm, thịt vịt chặt nhỏ, ở trên còn rắc đậu phộng rang đậm lập dập. Nhìn tô cháo vịt hấp dẫn qua hành ngò tiêu thơm phức.

Ăn xong má tôi lo đi chợ để sửa soạn thức ăn cho tôi đem xuống Chợ lớn để dành ăn trong tuần. Còn chúng tôi đi lên chợ Bàu Trai chơi, kéo nhau một đám đủ đi, nói chuyện vui nhộn. Chúng tôi mua

chuối chiên, ăn vừa xong mua thêm nửa chục thơm, đem về nhà gọt mất thơm thật kỹ, thế mà ăn thơm xong đĩa nào cũng bị rất lưỡi, vì chấm muối ớt và ăn nhiều quá.

Thế rồi định mệnh đưa tôi về làm dâu của xứ Bình trị đông, ở gần Cây da xà, cách Phú lâm gần hai cây số. Lúc ấy tôi học đệ nhị trường Mạc Đình Chi. Ngoại tôi bảo “*nhà có hai hũ mắm, trông có ai đi nói gà phứt cho rồi!*” Ngoại còn nói thêm “*mặt hấn gà mái, con liệu hồn về sống với nó, miếng lép xếp nó đánh ngày mấy xấp.*” Ngoại tôi nói vậy chứ thật sự anh Mãnh hiền lành lắm, ít nói, hơi cọc một tí, nhưng tôi biết nhịn nhục nên ở với nhau hơn 41 năm rồi. “Sau cơn mưa trời lại sáng”, tôi lúc nào cũng nhớ lời ba tôi dạy “*các con được quyền lựa chọn người chồng mà các con vừa bụng, mà không có quyền bỏ chồng, vì ba chỉ gả các con một lần mà thôi.*”

Chúng tôi lấy nhau ngày 12 tháng 3, 1966. Tính đến nay, hạnh phúc tràn trề, đau buồn cực khổ cay đắng cũng đủ điều. Tôi luôn luôn tin tưởng sự hiền lành và đạo đức của chồng tôi sẽ đem lại hạnh phúc cho đại gia đình chúng tôi, và là tấm gương tốt cho các con cháu chúng tôi mai sau. Tiền có thể tìm được nếu chúng ta cố gắng hết sức làm việc. Nhưng muốn có tám chồng từ tể đàn hoàng như chồng tôi thì rất khó. Trời Phật ban phước lành cho đời tôi gặp được anh Mãnh. Giờ đây tuy anh bệnh nhưng tôi vẫn yêu quý anh như ngày nào. Anh ơi, “*Đau lòng cho vợ cùng con, Ôn anh mang nặng trọn đời không phai.*” Anh yêu, em xin tặng anh mấy vần thơ:

Chồng tôi

*Chồng tôi anh rất hiền lành
Phần ngon anh nhớ để dành vợ con
Suốt đời cực khổ lo toan
Anh luôn cố gắng chu toàn phận cha
Rồi thời thế phải đi xa
Vợ chồng bỗng tống bỏ nhà rời quê
Xứ người tay trắng không nghề
Hàng ngày vất vả ai chê cũng đành
Các con đổ đạt thành danh
Anh mang thân xác mỏng manh hơn người
Nhưng anh vẫn cứ tươi cười
Cả nhà hạnh phúc với mười cái thương ...*

Mười thương

*Một thương anh Mãnh đẹp trai
Hai thương anh vác hai vai nặng nề*

*Ba thương anh sẵn có nghề
Bốn thương anh thích cười hề với con
Năm thương anh nấu món ngon
Sáu thương anh biết rửa soong hằng ngày
Bảy thương anh tỉnh không say
Tám thương anh có tương lai như người
Chín thương anh Mãnh không lười
Mười thương anh vẫn “đôi mươi” ngày nào
Yêu anh em tiếc tuổi cao
Làm sao có phép không mau tuổi già.*

Anh yêu, Em yêu anh trọn đời! Em luôn kính quý anh. Vợ và 3 con, 3 cháu, một con dâu, và một con rể, mãi mãi thương yêu anh vô bờ bến. Em, vợ anh Mãnh!

Diệu Yến

Ru Cháu Ngủ Say

(Viết tặng bé Mya Trần Ngọc Vy)

Ru cháu ngủ say, nhớ về dĩ vãng
Mẹ già xưa hát nhịp võng ầu ơ
Thời gian qua mau, thoáng chốc không ngờ
Tôi lại bế cháu hát ru ầu ơ bài cũ!

Ru cháu ngủ say, sống đời hiện tại
Cháu của tôi bé bỏng, thật ngây thơ
Rất hồn nhiên, ăn, ngủ, khóc mong chờ
Được sưởi ấm trong vòng tay cha mẹ!

Ru cháu ngủ say, nghĩ tương lai sắp đến
Cuộc đời này được bao phút bình an
Chiến tranh, thiên tai, đổ nát hoang tàn
Thương cho kiếp phù sinh nơi trần thế!

Cháu yêu hỡi! Hãy ngủ say đi nhé!
Mặc thế gian đầy gian dối khổ đau
Mặc cuộc đời biến đổi vạn sắc màu
Cháu vẫn có tình yêu thương còn đó!

Tình cha mẹ, tình ông bà, quyến thuộc
Rất thiêng liêng trong mái ấm gia đình
Mọi người vui vầy nhìn cháu xinh xinh
Đang cười nụ, hoặc nhăn mày mếu máo!

Hạnh phúc thật! Khi được ôm cháu bé
Được sẻ chia hơi ấm của tình thương
Rất đơn sơ! Niềm hạnh phúc bình thường:
Ru cháu ngủ trong tình thương bà cháu!

Sương Lam

*(Trích trong Tuyển Tập Thơ Hoa Nắng do
www.phunuviet.org phát hành 08-07)*